

16 Οκτωβρίου 2018

Το διαμάντι της νήψεως: Όσιος Παχώμιος ο Χίου (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Χαίρε, λειμών μυρίπνοος νήψεως·

χαίρε, εικών ψυχής καθαρότητας.

Ο Όσιος Παχώμιος της μυροβόλου Χίου μας είναι ένα διαμάντι που χρυσαφίζει στις ακτίνες του ήλιου και θαμβώνει τα μάτια της ψυχής μας, αυτά που αναζητούν μέσα από τους Αγίους μας να δούν τον νοητό Ήλιο της δικαιοσύνης, τον Φωτοδότη και Ζωοδότη Ιησού μας.

Διαμάντι ο Όσιος Παχώμιος, διαμαντένιο και το στέμμα που του χάρισε ο δωρεοδότης μας Κύριος ως αντιμίσθιο των πολλών ασκητικών του καμάτων. Η διαρκής σκληραγωγία και η αέναη προσευχή ανέβασαν τον Όσιο Παχώμιο στην κλίμακα των αρετών και του έδωσαν το διαμάντι της νήψεως. Στην ζωή του όλη ο Όσιος βρισκόταν σε διαρκή εγρήγορση σύμφωνα με λόγια του Κυρίου μας «Γρηγορείτε και προσεύχεσθε, ίνα μη εισέλθητε εις πειρασμόν» (Ματθ. κστ´ 41). Η εγρήγορση αυτή τον έφερε στο σκαλοπάτι της απαθείας και της νήψεως. Άλλωστε ήταν πνευματικός απόγονος των νηπτικών πατέρων, των ευλαβών ανακαινιστών του Ορθόδοξου μοναχισμού, των συνειδητοποιημένων ψυχών της αξίας και της σημασίας της παραδόσεως για το Ορθόδοξο γένος μας· αυτών που ήθελαν βιωματικά να προχωρήσουν μέσα από την προσευχή, την πατερική σκέψη, την Ορθόδοξη μόρφωση και τη λειτουργική ζωή σε ένα πιο ψυχοτρόφο και χριστοκεντρικό αύριο· αυτών που τα προηγούμενα χρόνια είχαν διαγνώσει τον άμεσο κίνδυνο που διέτρεχε το Όρθόδοξο Γένος των Ελλήνων, όχι μόνο από τους Όθωμανούς κατακτητές-τυράννους, αλλά κυρίως από τους ψυχοκτόνους αιρετικούς και τους διαφωτιστές-νεωτεριστές της Εσπερίας· αυτών που είχαν διαγνώσει την καλπάζουσα ασθένεια της εκκοσμικεύσεως της Εκκλησίας και είχαν προτείνει φάρμακα κατάλληλα, όπως την επιστροφή στην αρχαία εκκλησιαστική παράδοση, την συχνή θεία μετάληψη και την εμβριθή μελέτη των αγιοπατερικών κειμένων.

Ο Όσιος Παχώμιος, ο άνθρωπος της προσευχής και της νήψεως, ο σοφός διδάσκαλος του δοχείου της χάριτος, του μετέπειτα μεγάλου και θαυματουργού ιεράρχου, του Αγίου Νεκταρίου, άκουγε στα αυτιά του να αντηχούν σε κάθε περίπτωση τα λόγια του Παύλου προς τον απόστολο Τιμόθεο: «Συ δε νήφε εν πάσι» (Β΄ Τιμ. δ΄ 5). Και πρόσεχε κάθε του βήμα, κάθε του κίνηση και διατηρούσε άγρυπνη φροντίδα, για να μην τον ξεγελάσει ο πονηρός, αυτός που και από το

τελευταίο σκαλοπάτι προσπαθεί να ρίξει τους αγωνιστές της αρετής στην άβυσσο της φθοράς και του αιωνίου θανάτου. Συνεχώς επανελάμβανε «Ιδού νυν καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού νυν ημέρα σωτηρίας» (Β΄ Κορ. στ΄ 2) και εκμεταλλευόταν το χρόνο της πρόσκαιρης ζωής του κατά τον καλύτερο τρόπο προσπαθώντας «Θεώ αρέσκειν» (Α΄ Θεσ. δ΄ 1) και «εξαγοραζόμενος τον καιρόν» (Εφεσ. ε΄ 16), αφού η σπουδαιότερη αρετή του ήταν η εξαγορά του χρόνου της επίγειας ζωής του. Εραστής της αρρέμβαστης και καρδιακής προσευχής δεν άφηνε ούτε στιγμή του χρόνου του να μην προφέρει το υπέρ παν όνομα του γλυκύτατου Ιησού και έκανε εντύπωση σε όλους η κατάνυξη και η νήψη του. Στον νού του έρχονταν συχνά τα λόγια του Αββά Αρσενίου, που έλεγε πάντοτε στον εαυτό του: « Αρσένιε, για ποιο λόγο άφησες τον κόσμο;» και προσπαθούσε να διώξει μακριά κάθε ραστώνη και ακηδία, να απομακρυνθεί από την αμέλεια που οδηγεί στο πνευματικό τέλμα και στην απογοήτευση. Γι΄ αυτό και δίδασκε τους υποτακτικούς του με τα λόγια του Αββά Δωροθέου: «βιασώμεθα εαυτούς, βάλωμεν αρχήν, θελήσωμεν το καλόν, σπεύσωμεν προς την σωτηρίαν».

Με την νήψη ο Όσιος Παχώμιος κατέστρεψε τις ενέδρες του δεινού πολεμήτορος φορώντας βέβαια την περικεφαλαία της προσευχής και τον θώρακα της νηστείας και κακοπαθείας. Έτσι κατάφερε να οδεύσει το δόλιχο του παρόντος βίου και να καταντήσει στα σκηνώματα του ουρανού, όπου ήχος καθαρός εορταζόντων απαύστως ψάλλει: «Κύριε, δόξα Σοι»!

Το διαμάντι της νήψεως του Οσίου Παχωμίου λαμπυρίζει στις ακτίνες του ήλιου και του στολίζει την αγία κεφαλή, για να το βλέπουμε και εμείς, που τιμάμε πανηγυρικά τη μνήμη του, και να διδασκόμαστε από τους αγώνες του για την απόκτησή τους ζητώντας του να πρεσβεύει στον Κύριο, προς τον Οποίο μεγάλη έχει παρρησία, να μας αξιώσει και εμάς να στολιστούμε με διαμάντια αρετών και στεφανηφόροι να ακούσουμε τα λόγια του Κυρίου μας την ημέρα της Κρίσεως: «Ευ, δούλε, αγαθέ και πιστέ, είσελθε εις την χαράν του Κυρίου σου» (Ματθ. κε΄ 21).